

vægre sig ved at gøre det, end at man ønsker at overlevere Redskabet i god Behold til sin Eftermand. Men saa megen Omtanke for Eftermandens Befvemmelighed er det, som gør Tilstanden ubekvem for os andre. Det, vi trænge til her i Landet, er just noget større Befvemmelighed i den indbyrdes Omgang; vi trænge til, at der stilles mindre Krav til den Aftpaagivenhed, som dog altid er paa sin Plads, saa længe man er i Selskab, der bærer Ansv. En aaben og usforbeholden Udtalelse fra Ministeriets Side om, at det for sin Part anser Provisoriet som et uden for alt Spørgsmaal liggende Kampmiddel, vilde give en helt anden Tone til det offentlige Liv her i Landet.

Det ærede Medlem for Møen udtalte sig i Gaar med stor Overlegenhed om Pressen. Det er mærkeligt med denne Overlegenhed, der undertiden griber Føle, saa at de knapt nok vide, at der er noget, der hedder et Blad; de erindre sjernt at have hørt Pressen omtale, men det er noget, som i øvrigt slet ikke bedkommer dem, og som de ikke behøve at beskæftige sig med. Forholdet er jo dog det, at der er mange tusind Mennesker her i Landet, som hente hele deres politiske Visdom fra det Blad, som de læse. Og naar nu Regeringen har til sin Raadighed en hel Stab af Blade, ikke blot det højofficielle Organ — hvis Redaktør ikke er Minister, men som, naar han nu gaar af, maaste kanvænte at blive det —, men ogsaa en hel Række af andre Blade, der faktisk bestaa ved Statssubvention, saa vilde det være af vidtrækkende Betydning, om Ministeriet ved en klar Udtalelse angav Tonen saavel for disse Blades som for hele sit Partis politiske Holdning. Derfor vilde ogsaa det ærede Medlem for Møen have vist os alle en større Tjeneste, hvis han havde søgt at lægge et Pres paa Ministeriet til at fremkomme med en saadan Udtalelse i Stedet for vedblivende at søge at dække og skjule over Ministeriets Tavshed. — Det ærede Medlem siger endvidere til mig, at jeg ser Tingene meget mørkt. For ham staar det hele i et ret rosenrødt Skær, jeg derimod har et altfor pessimistisk Blik paa Tingene. — Jeg maa dog sige det ærede Medlem, at dette ikke er saa ganske rigtigt; jeg ser slet ikke saa mørkt paa Tingene endda. Jeg tror, det vilde være ganske ugrundet, om vi ikke vilde tilstaa for os selv, at det virkelig synes at være begyndt atter at dages her i Landet. Vi, over hvis Hoveder Uvejrsstylen i sin Tid slog hen, til Tider næsten truende med at drukne og omkomme os, vi vilde være uforsømlige, om vi ikke erkendte, at Vejret virkelig har begyndt at bedages. Vi have

endog næppe nok kunnet tænke os Muligheden af, at allerede forholdsvis saa saa Klar vilde være tilstrækkelige til at fremkalde et Tilbageslag saa stærkt som det, der allerede er kommet, og som dog aabenbart endnu kun er i sin Begyndelse. Nej, jeg ser slet ikke saa mørkt paa Tingene, jeg tror, det gaar nok. Derimod tror jeg, det ærede Medlem bugger sig i en Illusion, naar han tror, det er det af ham sluttede Forlig, der har fremkaldt dette Omflag. Det ærede Medlem kan ikke være ubekendt med, at Flertallet her i Landet sikkert har den modsatte Opfattelse, tror, at Udviklingen er gaaet sin Gang ikke i Kraft af Forliget, men til Trods for Forliget. Men selv om man vil se paa Forliget med den størst mulige Velvilje, kan ingen være blind for, at det, som i Virkeligheden har været det afgørende, er den udholdende Styrke i Modstanden, den indre bærende Kraft i Udviklingen, som Angriberne tilsidst ere endte med at føle, at de vel for en Stund have kunnet hemme og standse, men ikke have formaaet at knække. Med den vundne Erfaring bag os, ville vi derfor ogsaa med forholdsvis Sindsro kunne se en ny Tordenbyge trække op, saafremt dette skulde ske; vi vilde ikke af Forstrækkelser derfor tage Livet af os. — Det ærede Medlem finder endelig en personlig Modsætning mellem ham og mig deri, at jeg skulde sætte størst Pris paa en god Tale, han paa en god Lov. Det tror jeg ikke, det ærede Medlem har Ret i. Jeg er for mit Vedkommende en Ynder af begge Dele. Jeg kan nærmest sige som gamle Trop i Recensenten og Dyret siger om Suraen og de kønne Piger: De gøre saa sandt ikke hinanden nogen Skade. Derimod forekommer det mig, at Kombinationen daarlige Taler og daarlige Love er mindre tiltalende, og daarligt Lovmageri bliver ikke for mig mere tiltrækkende derved, at det ledsages være sig af gode eller daarlige Taler. Hvis det ærede Medlem kom med et godt Lovforslag, skal han se, vi bleve ogsaa nok enige om Talerne.

Den ærede Finansminister gav en nærmere Redegørelse for den Udtalelse, som han havde fremført paa det meget omtalte Møde i Randers. Heller ikke han afsag dog, lige saa lidt som Konsejlspræsidenten, nogen tydelig Erklæring om, hvorledes hans Stilling var over for Spørgsmaalet om Udstedelsen af provisoriske Finanslove, og efter den Stilling, Ministeriets Chef havde indtaget, vilde det maaste ogsaa have været vanskeligt for Finansministeren at tage nogen anden Stilling. Det er mig imidlertid kært at erkende, at der over den ærede St.